

Дело С-205/07

Наказателно производство

срещу

Lodewijk Gysbrechts

и

Santurel Inter BVBA

(Преюдициално запитване,
отправено от hof van beroep te Gent)

„Членове 28 ЕО — 30 ЕО — Директива 97/7/ЕО — Защита на потребителите по отношение на договорите от разстояние — Срок за отказ от договора — Забрана от потребителя да се изисква авансово плащане или плащане преди края на срока за отказ от договора“

Заключение на генералния адвокат г-жа V. Trstenjak, представено на 17 юли
2008 г. I - 9949
Решение на Съда (голям състав) от 16 декември 2008 г. I - 9979

Резюме на решението

Свободно движение на стоки — Количествени ограничения на износа — Мерки с равностоен ефект — Понятие

(член 29 ЕО; член 6 от Директива на 97/7 на Европейския парламент и на Съвета)

I - 9947

Член 29 ЕО допуска национална правна уредба, която забранява на доставчика при трансгранична продажба от разстояние да изисква авансово плащане или каквото и да е плащане от страна на потребителя преди изтичане на срока за отказ от договора, но не допуска, в изпълнение на тази правна уредба, забрана преди изтичане на посочения срок да се иска номерът на платежната карта на потребителя.

Всъщност такава забрана за доставчика, дори и той да се задължи да не използва платежната карта за събиране на плащането преди изтичане на посочения срок, представлява мярка с равностоен на количествено ограничение върху износа ефект. В общи линии тя има по-значими последици за трансграничните продажби, осъществявани пряко с потребителите, в частност за извършените чрез Интернет, и то именно поради препятствията, на които се натъква преследването в друга държава членка на неизправни потребители особено когато става дума за продажби при сравнително малки суми. Такава забрана, макар и да е приложима към всички оператори, които действат на националната територия, все пак засяга фактически повече стоките, които напускат пазара на държавата членка на износа, отколкото пускането в продажба на стоките на националния пазар на посочената държава членка.

Що се отнася до това, че такава мярка е обоснована от целта да се осигури защитата на потребителите, забраната да се изисква авансово плащане изглежда подходяща и пропорционална, за да се гарантира ефективното упражняване на

правото на отказ от договора. В това отношение, от една страна, при спазване на общностното право държавите членки трябва да определят начина, по който между доставчика и потребителя се разпределя рискът от неизпълнение, съществуващ при договорите за продажба от разстояние поради разминаването във времето между изпълнението на договорните задължения на всяка от страните. От друга страна, макар забраната да се изисква плащане в срока за отказ от договора да увеличава несигурността на доставчиците за плащането на цената на доставената стока, тя все пак изглежда необходима, за да осигури високо ниво на защита на потребителя. Всъщност потребителят, платил предварително на доставчика, би бил по-малко склонен да упражни правото си на отказ от договора дори ако доставените стоки не отговарят изцяло на неговите изисквания.

В замяна на това ползата от наложената забрана да се изисква номерът на платежната карта на потребителя е само в изключването на риска доставчикът да пристъпи към събиране на цената преди изтичане на срока за отказ от договора. В случай обаче че този риск се прояви, поведението на доставчика само по себе си нарушава забраната да се изисква плащане преди изтичане на срока за отказ от договора, така че наложената на доставчика забрана да изисква номера на платежната карта на потребителя надхвърля необходимото за постигането на преследваната цел.

(вж. точки 42, 43, 52, 54—56, 60—62 и диспозитива)